

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 358/2017-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Peružek, s. r. o., Podzámska 41/A, Hlohovec, v mene ktorej koná advokát JUDr. Peter Peružek, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Nc 1/2017 z 2. februára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. mája 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Nc 1/2017 z 2. februára 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 19. januára 2015 podal odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 25 C 318/2009. V podanom odvolaní sťažovateľ a vzniesol námietku zaujatosti všetkých sudcov Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) z dôvodu, že sú proti nemu zaujatí, keďže sudcovia krajského súdu (krajský súd je žalovaným v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 25 C 318/2009, pozn.) by v tomto konaní aj rozhodovali o podanom odvolaní, a teda ide o pomer k veci, ako aj k účastníkovi konania – sťažovateľovi. Vzhľadom na zaujatosť všetkých sudcov krajského súdu sťažovateľ žiadal, aby boli títo sudcovia vylúčení z rozhodovania v označenej právnej veci.

Následne 16. septembra 2016 podal sťažovateľ ako dôsledok zaujatosti všetkých sudcov krajského súdu návrh na prikázanie veci inému súdu. O vylúčení sa dozvedel momentom vypracovania odvolania proti rozsudku okresného súdu č. k. 25 C 318/2009-297. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sa dozvedel, že žalovaný uviedol, že sudcovia krajského súdu nie sú zaujatí v predmetnej veci.

Sťažovateľ uvádza, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu mu bolo doručené 17. marca 2017.

Sťažovateľ po odcitovaní čl. 124, čl. 127 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru, § 12 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016, § 14 a § 15 Občianskeho súdneho poriadku, poukázaní na judikatúru ústavného súdu (III. ÚS 24/05 a I. ÚS 73/97), ako aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) (Piersack v. Belgicko z 1. 10. 1982) k veci uvádza: *„V danom prípade však chýba predpoklad o objektívnej nestrannosti, nakoľko samotný Krajský súd Bratislava je žalovaným v tomto konaní a predmetom konania je vydanie veci zo žltého kovu, čo má*

nepochybne aj majetkový efekt. Z tohto dôvodu je uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (prečo sudcovia nie sú vylúčení) musí byť jasné a musí zodpovedať na oba možné spôsoby zaujatosti (nielen subjektívnu, ale aj objektívnu); súd sa musí aj navonok javiť ako nestranný, nadaný spravodlivým, nestranným a nezaujatým rozhodovaním. Najmä pri takom závažnom rozhodnutí, ako je objektívna stránka sudcovskej nezávislosti, musí súd vychádzať zo všetkých dostupných spisov a tieto náležite vyhodnotiť. Sťažovateľ má za to, že takýmto spôsobom nepostupoval Najvyšší súd slovenskej republiky a len formálne konštatoval nezaujatosť troch sudcov, ktorí budú prejednávať predmetnú vec v odvolacom konaní.“

Sťažovateľ preto zastáva názor, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo porušené jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3 Nc 1/2017 zo dňa 2. februára 2017 porušil právo [REDAKOVANÉ] základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Nc 1/2017 z 2. februára 2017 zrušuje a vec vracia na nové konanie a rozhodnutie.

3. [REDAKOVANÉ] sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 2 000 Eur (slovom dvetisíc euro), ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. [REDAKOVANÉ] sa priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 312,34 Eur, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd zároveň vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Kompetencie ústavného súdu preto nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa ani na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07).

V nadväznosti na to ústavný súd uvádza, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 58/98, I. ÚS 13/00, II. ÚS 5/00).

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

Článok 46 ods. 1 ústavy je prvotným východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany zaručenej ústavou v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy).

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania. Zmyslom tohto základného práva je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu konať vo veci. K jeho porušeniu by mohlo dôjsť v tom prípade, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (IV. ÚS 103/2014).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutý uznesením najvyššieho súdu. Porušenie označených práv v podstate odôvodňuje tým, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je nedostatočne odôvodnené, pretože najvyšší súd v napadnutom uznesení len formálne konštatoval nezaujatosť troch sudcov. Tvrdí, že najvyšší súd sa nezaoberal predpokladmi objektívnej nestrannosti krajského súdu, ktorých nedostatok/absenciu v jeho postupe namietal.

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru tiež vyplýva, že základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom je v občianskom súdnom konaní garantované prostredníctvom vylúčenia sudcu z jej ďalšieho prejednávanie a rozhodnutia pre zaujatosť podľa § 49 až § 58 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

Podľa § 49 ods. 1 CSP sudca je vylúčený z prejednávanie a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti.

Sudcu možno vylúčiť z prejednávanie a rozhodovania buď na základe oznámenia sudcu (§ 50 CSP) alebo na návrh strany (§ 52 CSP).

Základné právo na spravodlivý proces je za určitých presne vymedzených podmienok definovaných ústavou alebo zákonom obmedziteľné [pri zachovaní princípu proporcionality (II. ÚS 149/09)]. K takému zákonnému obmedzeniu tohto základného práva dochádza aj v dôsledku rozhodnutia o vylúčení sudcu z prejednávania a rozhodnutia veci podľa § 49 ods. 1 CSP. Takéto rozhodnutie je bezpochyby výnimkou zo základného práva na spravodlivý proces a jeho obsahu, ktorý tvorí aj základné právo na nestranný súd alebo na nestranného sudcu.

Ústavný súd uvádza, že objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov (pozri napr. REPÍK, B. *Ľudské práva v súdnom konaní*. Bratislava: MANZ, 1999), čo znamená, že odhliadnuc od správania sudcu musia existovať zistiteľné skutočnosti, ktoré môžu jeho nestrannosť spochybniť. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva poukazuje predovšetkým na prípady, v ktorých sudca postupne vykonával v tej istej veci rôzne funkcie. Aj judikatúra ESLP v týchto prípadoch prešla svojim vývojom a stále vyvoláva rozsiahle diskusie. Európsky súd pre ľudské práva skúmal jednotlivé procesné úkony, ktoré urobil sudca predovšetkým pred rozhodnutím vo veci samej. Za porušenie zásady nestrannosti súdu napr. nepovažoval skutočnosť, ak sudca rozhodoval viackrát vo veci samej, za neprípustné však označil, aby sudca rozhodoval v tej istej veci v prvom stupni i v opravnom konaní, o čo v danej veci nešlo.

Podľa názoru ESLP objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prerokúvanej veci a k účastníkom konania. Rozhodujúcim prvkom rozhodovania o zaujatosti zákonného sudcu je to, či obava účastníka konania (jeho právneho zástupcu) je objektívne oprávnená. Treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že naznačujú nedostatok nestrannosti súdu (*Pullar v. Spojené kráľovstvo*). Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne javí vonkajšiemu pozorovateľovi (účastníkovi konania), ale to, či reálne existujú objektívne okolnosti, ktoré by mohli objektívne viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k veci disponuje.

K vylúčeniu sudcu z prerokúvania a rozhodovania veci môže dôjsť aj pri zohľadnení tzv. teórie zdania uplatňovanej v judikatúre ESLP iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k danej veci, účastníkom alebo ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať „*sine ira et studio*“, teda nezávisle a nestranne.

Najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol, že sudcovia krajského súdu (bližšie špecifikované vo výroku napadnutého uznesenia, pozn.) nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 6 Co 204/2015. V odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza: «2. *Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu (č. l. 318 spisu) sa zároveň vyjadril k námietke zaujatosti vznesenej žalobcom tak, že „podľa jeho názoru sudcovia Krajského súdu v Bratislave nie sú v danej veci sp. zn. 25 C 318/2009 zaujatí“.*

3. Najvyšší súd posudzoval opodstatnenosť vznesenej námietky zaujatosti sudcov Krajského súdu v Bratislave len vo vzťahu k tým jeho sudcom, ktorí majú ako zákonní sudcovia rozhodnúť o odvolaní žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie...

4. Najvyšší súd posudzoval opodstatnenosť tvrdenej možnosti vzniku pochybnosti o nezaujatosti sudcov Krajského súdu v Bratislave z aspektu existencie dôvodov, pre ktoré je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu.»

Najvyšší súd následne potom, ako poukázal na príslušné ustanovenia Civilného sporového poriadku, zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 385/2000 Z. z.“), judikatúru ústavného súdu aj ESLP, na ktorú je podľa jeho názoru potrebné prihliadať a z ktorej je potrebné zároveň aj vychádzať, svoje rozhodnutie takto odôvodnil:

„9. V danom prípade je námietka zaujatosti sudcov Krajského súdu v Bratislave odôvodňovaná tým, že sudcovia vykonávajú súdnictvo na Krajskom súde v Bratislave, ktorý je v prejednávanej veci žalovaným, ktorú skutočnosť považuje za objektívny dôvod pre vznik pochybností o nezaujatosti konania a rozhodovania namietaných sudcov.

10. Skutočnosť, že určitý účastník konania z dôvodov, ktoré považuje za závažné, podal žalobu proti súdu, na ktorom sudca vykonáva súdnictvo, sama osebe nezakladá dôvod

na pochybnosti o nezaujatosti tohto sudcu. Je potrebné dôsledne rozlišovať medzi súdom (proti ktorému návrh smeruje) a sudcom (ktorý na tomto súde vykonáva súdnicstvo) a mať pri tom na zreteli, že ich vzájomný vzťah nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu; za štát v týchto vzťahoch nekoná súd, na ktorom sudca vykonáva súdnicstvo, ale ústredný orgán štátnej správy súdov – vid' § 25 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z... Treba dodať, že v zmysle § 2 ods. 2 tohto zákona sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia; rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov a len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom.

11. Obsah spisu (ani sama podstata vznesenej námietky) nedáva v danom prípade žiadny dôvod pre spochybnenie pravdivosti vyjadrenia žalobcom namietaných zákonných sudcov.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že obsahovo zhodné závery vyjadril už vo viacerých obdobných veciach (vid' napríklad jeho rozhodnutie sp. zn. Nc 99/1999, 1 Nc 5/2010, 1 Nc 8/2010, 3 Nc 7/2010).

13. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd rozhodol, že sudcovia Krajského súdu v Bratislave... nie sú v danom prípade vylúčení z prejednávania a rozhodovania danej veci...“

S prihliadnutím na už uvedené ústavný súd zastáva názor, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom odôvodnené. Najvyšší súd posúdil námietku zaujatosti nielen sudcov krajského súdu podľa príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku, ale aj zákona č. 385/2000 Z. z., vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry, z príslušnej judikatúry ústavného súdu a judikatúry EŠLP. Na základe toho stručne odôvodnil, prečo nebolo možné námietke sťažovateľa vyhovieť, teda, že v danom prípade označení sudcovia krajského súdu nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci. Najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu primeraným spôsobom odôvodnil aj tú skutočnosť, prečo námietku zaujatosti sťažovateľa posudzoval len vo vzťahu k sudcom, ktorí by mali rozhodovať o ním podanom odvolaní v predmetnej veci.

Podľa názoru ústavného súdu nie je záver najvyššieho súdu ani arbitrárny a ani nie je v rozpore s účelom právnych noriem garantujúcich nestrannosť a nezáujatosť sudcu. Ústavný súd nezistil odchýlenie sa od doterajšej judikatúry ústavného súdu a ESLP, ktorá vyžaduje preskúmanie nielen subjektívneho pocitu nezáujatosti, ale aj objektívneho zdania nezáujatosti sudcu.

V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový stav a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. spravodlivý súdny proces (m. m. III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhoví, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom (napr. IV. ÚS 340/04, II. ÚS 519/2012, II. ÚS 140/2013). Práve v právomoci všeobecných súdov je vykladať a aplikovať zákony a ak tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde jednou z možností, pre ktoré môže ústavný súd sťažnosť odmietnuť, je jej zjavná neopodstatnenosť. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením najvyššieho súdu nie je príčinná súvislosť, ktorej následkom by bolo porušenie sťažovateľom označených práv, a preto jeho sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami obsiahnutými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2017